

Touto nedělí začíná ten úsek uspořádání, rozčlenění času, kterému se v církvích říká **doba postní**. A tak se **budeme** spolu s našimi dalšími sourozenci ve víře v **příštích dnech soustřeďovat k určitým myšlenkám, důrazům**, které se slovem půst souvisí / především k těm, které nám předávají „jistí svědkové“ – bible /. A připomínám, že toto **takto „zacílené“ období** je vlastně v pomůcce zvané **církevní rok to nejdelší** / trvá šest týdnů, zřejmě proto, že se mu připisován veliký význam, důležitost /.

Věci se však mají tak, že **slovo půst se mezi našimi současníky, v této společnosti velké oblibě netěší**, opak je pravdou. **Pokládají je za něco, co naprosto zbytečně a nevysvětlitelně omezuje** a o přínosu tohoto konání pro život člověka hluboce a nepřehlédnutelně pochybují. **Mnohem víc je upoutává slovo svoboda**, které si vykládají především jako **volnost** / snad by se dalo i povědět nespoutatelnost /, o které **rozhodují výhradně sami** a nejsou ochotni „nechat si do toho nikým mluvit“.

Nepochybně patří v bibli k půstu i „omezení“. Jenže **ono je omezení a omezení**. Omezují se např. **farizeové**, kteří potřebují své okolí **upozornit na to, že jsou ta lepší společnost** / Lk 18, 11 – „dělá víc než musí“ / - Je tu však **ještě omezování jiné** – „příkladové“ / Mt 4, 1 nn / . Ve kterém jde **především o to začlenit se jednoznačně do Božích plánů, projektů**. A tehdy člověk pozná, že se obejde bez celé řady věcí a že **jsou i takové, které se dokáží postavit mezi něj a Boha** a tak **narušit toto společenství** / rozvrat dobrého uspořádání Božího, odtržení od toho, kdo jako jediný dokáže vytvořit prostor k vnitřně bohatému a nadějeplnému životu, **to je pravá podstata d'ábelství** /.

Tato první, „úvodní“ neděle nese „úřední označení“ – invocavit. Význam toho slova je **volat, křičet o pomoc**. A pochází ze **Žalmu, který mluví o Nejvyšším** / což je jeden ze starozákonních pokusů vypovědět, kým je Bůh / **jako o úkrytu**, o tom, co **chrání, nabízí bezpečí**. Povědění jinak – jsou to **slova toho, který zjišťuje, že se dostal do situace, která je nad jeho síly a schopnosti** / sám se z ní nedostane / . Pravda, **žádné naprosto přesvědčivé důkazy, že to „vyjde“**, zde nemá / připomínám, že tato slova zazněla poprvé v čase, kdy se mělo za to, jak rozhodující mocí ve světě je panovník, k němuž patří „množina“ horlivých úředníků a oddílů dobře vycvičených a náležitě vyzbrojených vojáků, kdy rozhodovala jeho nálada a mnohé další, opravdový zájem o volajícího byl až na posledním místě / . A přeci **volá / a smysl celého tohoto Žalmu je odpověď – ne zbytečně** /.

Na počátku tohoto shromáždění zazněl **jiný Žalm**, který patří mezi ty, které bývají v tomto postním období připomínány / Ž 130 / . Mluví se v něm o „bezedných hlubinách“ / v.1 / . **Nejedná se však o děj přírodní – např. bažinu, blata. Hlubinou** / a to pěkně **zálužnou a zákeřnou** / **může být i zlo**. Proto se v poslední knize bible **Zjevení Janovi** setkáváme se slovním spojením „hlubiny satanovi“ / 2, 24 / . **A biblický slovník Adolfa Novotného odkazuje jako ilustraci k těmto hlubinám** výrok z druhého dopisu církevnímu správci Timoteovi - „sobeckost, chamtivost, domýšlivost, nevděčnost, ne – laskavost, nesmiřitelnost, nevázanost, hrubost, lhostejnost, rozkoš raději než Boha“ / a to není úplný, vyčerpávající výčet / . Tedy **hlubina, která nemá „dno“ a jakmile – jak praví jedno přísloví – podáš paleček, chňapne po celé ruce**. Ano, to je **hlubina, která nejenom / každému / hrozí /, ale každý se pohybuje / „vrávorá“ / po jejím okraji**.

A jako odpověď na toto volání je možné připomenout výrok z pojednání nesoucího označení jako První dopis Janův – „Boží láska je v tom, že poslal do světa svého jedinného Syna, abychom měli život“ . Ano, **tento Vyslanec nepřichází na odpočinkovou procházku či zajímavý výlet, ale jako Záchrance, Vysvoboditel** / to je význam v církvi tak často užívaného, leč mnohým nesrozumitelného výrazu Spasitel / . Ano, **to je Boží opověď na tuto člověkovu nouzi či tragedii. Bůh vstupuje do této propasti / „sestupuje až do pekel“** – tak tzv. apoštolské vyznání víry /, kde se není oč opřít či zachytit a ujímá se – ne jenom na krátko či na čas, ale na trvalo – „osvobozuješ mé kroky, takže se mé kroky nepodvrtnou“ / Ž 18, 37 /.

K čemu se soustředit především o této první postní neděli ?

Je tedy zřejmé, že **půst není jakési staromilství, ale i v naší současnosti nepominutelné dění.** Vždyť je víc než zřejmé, že se **na každého z nás „ nabalilo “ mnohé,** co je příčinou toho, že **k našemu životu patří i duchovní, vnitřní chudoba,** břemeno se kterým si nevíme rady a pod kterým nepřehlédnutelně klesáme. **Doba postní je časem, kdy to smíme přiznat / jako vysvobození / a nemusíme si hrát na ty samolibě úžasné, kteří všemu rozumí a všechno dokáží a v tomto „ postižení “ jsou také nejednou břemenem, nikoliv přínosem / solí, světlem / pro ty druhé.**

Půst tedy může být i **časem uzdravování, nových začátků.** Není to však ve smyslu nových, dalších modelů, jak tomu je v případě nejrůznějších výrobků a kdy ne každá novost je přínosem. Ale je to **vlastně návrat k tomu původnímu určení, kterému bible říká Boží obraz / Gn 1, 26 /,** tedy z čeho vyzařuje to, co do něj vložil jeho tvůrce. Pověděno jinak a trochu přiosťřeně – **v době postní se smíme opět stávat lidmi, těmi kdo časem lacino neproplouvají či se jím bezcílně neplácají a tak jej vyprazdňují / „nepodnikají pro Pána “ (Mt 25, 16) /,** ale kteří jej **smí naplňovat hodnotným obsahem.**

Tento rozhod a začátek je možný jenom tam, kde je půst dáván do souvislosti s Ježíšem. Proto **křesťanský půst míří k velikonočům,** velikonoce jsou vlastně jeho závěrem a vrcholem. Proto **není třeba se zaobírat myšlenkou, jak náš půst vypadá / otázka vnějšková /,** ale **co je jeho podstatou, náplní.** A tou **jedinou správnou odpovědí je setkání s Ježíšem. S tím, kdo vstupuje jako Osloboditel do našich selhání, bloudění, omylů a mnohého dalšího, s Tím, kdo „nese naše břemena “ / Iz 53, 7 /**

Tábor 17.2. 2013

vstup: 2 Pa 6, 40

čtení: Ž 130

před: Iz 9, 5 - 6

text: 1 J 4, 9

VP: 1 Tm 2, 5 -6

poslání: Žd 12, 1

EZ 178 70

DEZ 687 682 702

SV

Vyznání a chvály :

Ž 121, 8

Hospodine, Pane náš laskavý a Otče dobrotivý,

I my často vcházíme a vycházíme, přemísťujeme se z místa na místo, nejednou bez cíle a bez dobrého obsahu

A tak se točíme v jakémisi bludném kruhu, který nás ničím vnitřně neobohacuje a nad to nejsme pomocí a přínosem pro ty, mezi které jsi nás postavil a kteří na to čekají

Děkujeme, že nemusíme pokračovat v tomto bloudění a tápaní, ale že smíme s Tvou pomocí vykročit na novou – obsahově cestu

A tak před Tebe předstupujeme s hlavou sklopenou a pokorně prosíme, abychom pro Tvou lásku tuto cestu nejenom objevili, ale aby se také – i když nebude lehká - uskutečnila

chválíme Tě , že Tvé slovo, které zve na novou cestu, stále zní v tomto světě a smí je zaslechnout každý z lidí

chválíme Tě, že odpuštění – vysvobození ze sevření selhání a provinění a uzdravení toho, co poničily, je přední způsob Tvého jednání

chválíme Tě, že smíme žít v tomto světě jako domově, který připravil Tvá láska

Výročí :

17.2.

1863 byl založen **Červený kříž** jako organizace, která má pomáhat raněným

18.2.

1546 + Martin Luther, německý bohoslovec a reformátor, oslovila jej především myšlenka apoštola Pavla, že v životě člověka je rozhodující Boží milost

1769 habsburská císařovna **Marie Teresie** zakázala mučení jako prostředek výslechu

19.2.

1397 Jan Rokycana, jedna z hlavních postav umírněné podoby české reformace, byl zvolen arcibiskupem, leč Římem nikdy neuznán, působil v týnském chrámu v Praze a také na universitě, konec života prožil v Hradci Králové, kam byl vykázán, měl styky se skupinou, ze které vznikla Jednota bratrská, která - na jeho radu - odešla do Kunvaldu ve východních Čechách

1420 založen **Tábor**, jako místo rozhodných stoupenců reformace - převážně z obyvatel venkova

1965 arcibiskup **Josef Beran** odchází do Říma, do té doby byl spolu s ostatními římskokatolickými biskupy od roku 1949 internován / nesměl vykonávat úřad /

20.2.

1523 Jan Blahoslav, biskup Jednoty bratrské, příznivec dobrého vzdělání, sepsal Gramatiku českou a přeložil Nový zákon z řečtiny / základ bible Kralické /, autor mnoha písní - např. Voláme z hlubokosti / EZ 488 /

21.2.

mezinárodní den rodného jazyka

1916 zahájena nejhorší **bitva** 1. světové války **u Verdunu**, kde zahynulo 750 000 lidí

23.2

1883 Karl Jaspers, německý filosof, který se zabýval otázkou viny / nejen osobní /

1946 + Slavonil Ctirad Daněk, první profesor Starého zákona na evangelické bohoslovecké fakultě v Praze, razil zásadu, že biblické texty jsou náboženské, nikoliv jenom historické zprávy

Citáty :

-

„*Skutečný dialog je možné vést pouze tam, kde se účastníci berou skutečně vážně*“

Johannes Rau, německý prezident

„*to nejlepší, co člověk může udělat pro druhého je to, čím pro něj je*“

Albert Einstein, fyzik